

FEBRUÁR.

ERDÉSZETI LAPOK

LXXV. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

2. FÜZET.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Megindították 1862-ben WAGNER KÁROLY és DIVALD ADOLF

Felelős szerkesztő

BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1936. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárulékok fejében kapják.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnék.

(Telefon: 237—22.)

Kallivoda Andor

Meghalt 1936. év január 11-én.

Igaz ember távozott el közülünk s mi fájó szívvel, könnyes szemmel, megilletődve állunk a frissen hantolt sír előtt.

Újból apadt eggyel azoknak a vérbeli erdészeknek a száma, akik a megessonkítatlan nagy Magyarország erdőgazdasági életében számottevő szerepet vittek s akiknek életútja soha el nem múló barázdát szántott a magyar erdőgazdaság ugarán.

Végző állomásra zárult két, az életbe jóságos derűvel tekintő szem, amelynek derűjét a becsülettel teljesített emberi és polgári kötelességek tudata adta meg.

Halálba merevült két munkáskéz, melyek tettel és tollal annyiszor szolgálták el nem múló lelkesedéssel, rajongó szeretettel a magyar erdőgazdaság ügyét.

Végleg elnémult egy hang, mely, amíg csak lehetett, a megértés, a rábeszélés útján hirdette a maga igazának meg nem cáfolható igéjét, de szükség esetén tudta keményen ostromozni azt, amit természete meggyőződésből tartott hibásnak és elkerülhetőnek.

KALLIVODA ANDOR
Meghalt 1936. év január 11-én.

Megszűnt dobogni egy szív, amelynek minden dobbanását a magyar föld, a magyar erdőgazdaság szeretete tette lüktetővé, amelynek minden legelrejtettebb zugát át- meg áthatotta a régi hagyományos selmeci kartársi szeretet.

Mi pedig, akiket ekkora veszteség ért, összetett kézzel, égbenéző szemmel itt iparkodunk elmondani azt, amit a korporsó mellett nem volt módunkban elmondani.

Bár porladó teste nem érti már szavunkat, a lélekhez, amely megtért Alkotójához, mégis el fog jutni az, hiszen a nagybecsülés és a világ legnagyobb hatalmassága, a mindent áttörő, időt és tért, korlátot és akadályt nem ismerő meleg szeretet ad szárnyat azoknak.

A régi római mondás három kelléket jelölt meg a férfiélet céljával: becsületesen élni, senkit nem sérteni, s mindenkinek megadni a magáét.

Ha lehet valakit az érintetlen puritán becsület lovagjává ütni, ez a megtiszteltetés Kallivoda Andort halála után is teljes joggal illeti meg.

Ha volt valaki a kollégák között, aki féltő gonddal került minden alkalmat, amely összetűzésre, heves kirobbanásra, a mások megbántására vezetett volna, az ő volt.

És ha volt ennek a szerencsétlen országnak az életében, ennek az elárvult nemzetnek a sorsában csak egy olyan jogos közérdek, amelyik munkát, hűséges kötelességteljesítést kívánt a nemzet tagjaitól, ennek a szolgálatában ő járt mindig legelől.

Mint egy teljesen magyarrá lett család negyedik ivadéka folytatta a magyar erdőszet szolgálatában azt a munkát, amit apja és nagyapja és dédtyja kezdtek meg.

A szabadkai homokon égbeszökő sudár akácérdők, de a naszódi hegyvidék ködbevesző fenyőfái is tanúságot tehetnek arról a mérhetetlen, szinte rajongásig menő szeretetről, amivel az erdő iránt viseltetett.

Mi pedig, akik sajtó szívvvel őrizzük emlékezetét, tanúságot tudunk tenni arról az őszinte, meleg, megértő áldozatkész szeretetről, amely egész lényét nemcsak hozzátartozóival, de minden kollégájával és minden magyarral szemben áthatotta.

Sírjára nem hullajthatják virágjaikat az általa annyi szeretettel, annyi lelkesedéssel telepített és ápolt szabadkai erdők, nem hozhatják el örökzöld lombjaikat a hegyvidék fenyőfái, de ezek helyett mi visszük el a nemfelejtő emlékezés koszorúját azzal az óhajjal, ölelje fáradt testét magába és adjon neki békés pihenőt az a magyar alföldi homok, amelyhez olyan mérhetetlen szeretettel ragaszkodott, s amelynek jobba, szebbé, értékesebbé tételéért halála órájáig annyit fáradozott.

Emlékét egy közel félszázados becsületes, húséges munka kiváló eredményei őrzik s az a sok gyakorlati tudás, amely rajta keresztül annyi kollégájának és fiatalabb kartársának jutott osztályrészül, de őrzi hálás kegyelettel az Országos Erdészeti Egyesület is, amelyik leghúségesebb, legodaadóbb és munkára mindig kész tagjainak egyikét vesztette el benne és őrzi az új erdőtörvény is, amelynek megalkotásában a kormány igényeihez való simításában olyan tevékenyen és olyan mérhetetlen lelkesedéssel vett részt.

Legyen pihenése csendes, emléke áldott.

*

Mit dem Hinscheiden **Andor Kallivoda's** verlor die ungarische Forstwirtschaft eine seiner bedeutendsten Persönlichkeiten. Als letzter königl. ung. Forstdirektor von Beszterce (derzeit Rumänien), musste *Kallivoda* den Zusammenbruch der Staatsforstwirtschaft Grossungarns erleben, doch fand er auch binnen der enger gezogenen Landesgrenzen weite Flächen für seine schöpferische Tätigkeit. Er kehrte zu seiner Jugendliebe, den Fragen der Sandaufforstung zurück, und stellte sich selbstlos und bereitwilligst mit Rat und Tat jener grossangelegten Bewegung zur Verfügung, die unter der Bezeichnung „Alföldaufforstung“ das baumlose Steppenbild des ungarischen Tieflandes einer forstlichen Kultur näherzuführen berufen ist. Seine langjährigen Erfahrungen — gesammelt in den prächtig gedeihenden Robinienbeständen der Stadt Szabadka, — sein klarer Blick und sachliches Wort waren hochgeschätzte Werte der Praxis und des Vereinslebens, sein warmes, opferwilliges Freundesherz ist nun tiefbetrauerter Verlust des ungarischen Forstbeamtenkorps.